

figes, at hverken en høiere Charakter eller en Charakter i Forbindelse med en reserveret Anciennitet kan berettigede til den for en høiere Charge normerede Gage. Denne Berettigelse indtræder først, naar den Paagjældende oprykkes i virkeligt Nummer. Krigsministeriet har som sagt ikke anseet sig besøiet til at lade Premierlieutenantnummere staae vacante, for deri at optage Høiskoleofficerer, der maaskee bestode og maaskee ikke. Vil man nu dog alligevel udbetale hine Officerer denne Gage, saa vil Statskassen komme til at udrede tvende Gager for et og samme Nummer. Dette forekommer mig at være Pointet i Sagen. Forsaavidt man maatte finde, at de vacante Nummere burde have været holdte aabne for de fra Høiskolen afgaaede Elever, saa vilde der, under denne Forudsætning, nu have været 3 ledige Premierlieutenantpladser, men ikke 6. Endringsforslaget, isald det var begrundet, kunde selvfølgelig kun omfatte disse 3, men ikke 6. Jeg skal tillade mig endnu at gøre opmærksom paa, at Forslaget strider ikke alene imod mange udtrykkelige Bestemmelser, s. Ex., at ingen Officer, som ikke staaer i virkeligt Nummer, men som kun har Charakter, kun tilkommer Gage for den Charge, hvori han staaer, at det strider imod Bestemmelserne i Planen af 27de Februar 1844 for den militaire Høiskole, der lyder saaledes: „Efter Elevernes Rangement og Rapporten over Afgangsexamen, indtræde de i de forskjellige Corps, uden Hensyn til deres foregaaende Anciennitet, men beholde dog den høiere Titel, hvoraf de maatte være i Besiddelse;“ saaledes kan t. Ex. en Premierlieutenant af Infanteriet eller Cavalleriet, der har gennemgaaet Høiskolen, komme til at indtræde i Ingenieurcorpset eller Artilleriet i Secondlieutenants Nummer og Gage. Som en Paralel, hvorledes Stillingen er i andre Baaben, skal jeg tillade mig endnu

at anføre, at der for Tiden er omtrent 16 Officerer i Cavalleriet og 2 i Infanteriet, som staae i Secondlieutenants Nummer, uagtet de have flere Aars Anciennitet foran disse 6 Artilleriofficerer. Ved nu at tilstaae Premierlieutenants-Gage til disse 6 Artilleriofficerer, vilde man begaae en relativt Uretfærdighed mod adskillige Officerer, hvoriblandt der er flere, som ere 4—5, ja 7 Aars ældre Officerer og have Premierlieutenants-Anciennitet fra April 1849, medens disse Artilleriofficerer kun have Anciennitet fra 1ste November 1849. Consequenten af det her gjorte Forlangende vilde føre til, at Officerer og andre Embedsmænd kunde forlange en høiere Gage, ikke fra den Tid, de ere avancerede, men fra den Tid, i hvilken de ifølge de factiske Forhold kunde have avanceret; saadan Control over Regjeringens Embedsbesættelser kan ikke tolereres, ligesom det ogsaa glemmes, at der selv for ethvert enkelt Avancement aldrig kan paavises nogen Berettigelse, idet ethvert Avancement i Militairretaten er en Naades sag, og kan ikke kræves som Ret. En Virkning af det Princip, man her har søgt at opstille, har viist sig derved, at de fra Høiskolen afgaaede Ingenieurofficerer, som allerede ere indtraadte i Premierlieutenants-Nummere, have gjort Fordring paa at erholde Forskjellen imellem Premierlieutenants-Gage og den Gage, de havde ved Høiskolen, fordi Premierlieutenants-Nummere ved Corpset dengang havde været vacante, og det ene Forlangende er maaskee ligesaa begrundet som det andet; Reclamanterne have ikke havt Andet at støtte sig til, end at, dersom Høiskolens Virksomhed ikke ved Krigen var bleven afbrudt, og de havde kunnet forberede sig til at tage Examen, vilde de have kunnet absolvere den 1850, — Noget, som er muligt, men ikke beviist, — og altsaa have erholdt Premierlieutenants-Gage fra den Tid.